

“मीठे बच्चे- तिमीहरू कहिल्यै पनि विघ्नरूप बन्नु हुँदैन, भित्र कुनै कमी छ भने त्यसलाई निकालिदेऊ। योसमय हो सच्चा हीरा बन्ने।”

प्रश्न:- कुन कुराको खराबी आउने बित्तिकै आत्माको मूल्य कम हुन थाल्छ?

उत्तर:- पहिलो खराबी आउँछ अपवित्रताको। जब आत्मा पवित्र हुन्छ तब उसको स्तर धेरै उच्च हुन्छ। ऊ अमूल्य रत्न हुन्छ, नमन लायक हुन्छ। अपवित्रताको थोरै मात्र खराबीले पनि मूल्यलाई खतम गरिदिन्छ। अब तिमी बाबा समान सदा पवित्र हीरा बन्नु छ। बाबा आउनु भएको छ तिमीहरूलाई आफू समान पवित्र बनाउन। पवित्र बच्चाहरूलाई नै एक बाबाको यादले सताउँछ। बाबासँग अटुट प्यार हुन्छ। कहिल्यै कसैलाई दुःख दिदैनन्। धेरै प्रिय हुन्छन्।

ओम् शान्ति। डबल ओम् शान्ति पनि भन्न सकिन्छ। बच्चाहरू पनि जान्दछन् र बापदादाले पनि जान्नुहुन्छ। ओम् शान्तिको अर्थ हो, म आत्मा शान्त स्वरूप हुँ। वास्तवमा शान्तिका सागर, सुखका सागर, पवित्रताका सागर बाबाको सन्तान हुन्। पहिले-पहिले हुनुहुन्छ पवित्रताको सागर। पवित्र बन्नमा नै मनुष्यहरूलाई तकलिफ हुन्छ। र पवित्र बन्नमा धेरै ग्रेड छन्। हरेक बच्चाले बुझ्न सक्छ, यो स्तर पनि बढ्दै जान्छ। अहिले हामी सम्पूर्ण बनेका छैनौं। कहीं न कहीं कसैमा कुन प्रकारको, कसैमा कुन प्रकारको खराबी अवश्य छ- पवित्रतामा र योगमा। देह-अभिमानमा आउनाले नै खराबी हुन्छ। कसैमा धेरै, कसैमा कम खराबी हुन्छ। किसिम-किसिमका हीरा हुन्छन्। तिनीहरूलाई फेरि मेग्निफाइङ्ग (आकार बढाउने) ग्लासबाट हेरिन्छ। त्यसैले जसरी बाबाको आत्मालाई बुझिन्छ, त्यसरी आत्माहरूलाई (बच्चाहरूलाई) बुझ्नु पर्ने हुन्छ। यो रत्न हो नि। रत्न पनि सबै नमन लायक छन्। मोती, माणिक, पुखराज आदि सबै नमन लायक छन् त्यसैले सबै भेराइटी राखिन्छ। नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार त छन् नि। सम्झन्छन् बेहदका बाबा हुनुहुन्छ अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको जुहारी, उहाँ एकै हुनुहुन्छ। उहाँलाई जुहारी पनि अवश्य भनिन्छ। ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ नि र फेरि रथ पनि जुहारी, उनले पनि रत्नहरूको मूल्यलाई जान्दछन्। जुहारतलाई धेरै राम्रो मेग्निफाइङ्ग ग्लासद्वारा हेर्नु पर्छ। यसमा कहाँसम्म खराबी छ? यो कुनचाहिँ रत्न हो? कहाँसम्मको सेवाधारी हो? रत्नहरूलाई हेर्ने मन हुन्छ। राम्रो रत्न छ भने त्यसलाई धेरै प्रेमसँग हेरिन्छ। यो धेरै राम्रो छ। यसलाई त सुनको डिब्बामा राख्नु पर्छ। पुखराज आदिलाई सुनको डिब्बामा राखिदैन। यहाँ पनि बेहदको रत्नजस्तै बन्छन्। हर एकले आफ्नो दिललाई जान्दछन्- म कुन प्रकारको रत्न हुँ? ममा कुनै डिफेक्ट त छैन? जसरी जुहारतलाई राम्ररी हेरिन्छ, त्यसरी नै हर एकलाई हेर्नु पर्छ। तिमी त हौं नै चैतन्य रत्न। त्यसैले हरेकले आफूलाई हेर्नु छ, म कहाँसम्म सब्जपरी, निलम परी बनेको छु। जस्तै फूलमा पनि कुनै सदा गुलाब, कुनै कस्ता हुन्छन्। तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्। हरेकले आफूलाई राम्रोसँग जान्न सक्छौं। आफूलाई हेर, सारा दिन के गरें? बाबालाई कति याद गरें? यो पनि बाबाले भनिदिनु भएको छ- गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा-रहँदै बाबालाई याद गर्नु छ। बाबाले नारदलाई पनि भन्नुभयो- आफ्नो अनुहार हेर। यो पनि एउटा दृष्टान्त हो। तिमी जो बच्चाहरू छौ, एक-एकले आफूलाई राम्रोसँग हेर्नु छ। जाँच गर्नु छ, जो बाबाद्वारा हामी हीरा समान बन्छौं उहाँसँग हाम्रो प्रेम कहाँसम्म छ? र अरु कसैतर्फ वृत्ति त जाँदैन? कहाँसम्म मेरो दैवी स्वभाव छ? स्वभावले पनि मनुष्यलाई धेरै सताउँछ। हरेकलाई तेस्रो नेत्र मिलेको छ। त्यसद्वारा आफ्नो जाँच गर्नु छ। कहाँसम्म म बाबाको यादमा रहन्छु? मेरो याद बाबासम्म कति पुग्छ? उहाँको यादमा रहेर रोमाञ्च एकदम खडा हुनु पर्छ। तर बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- मायाको विघ्न यस्तो छ जसले खुशीमा आउन दिदैन। बच्चाहरू जान्दछन् अहिले हामी सबै पुरुषार्थी हौं। रिजल्ट त अन्त्यमा निस्कनु छ। आफ्नो जाँच गर्नु छ। कमी आदि अहिले तिमीहरू निकाल्न सक्छौं। एकदम पवित्र हीरा बन्नु छ। यदि थोरै पनि खराबी छ भने बुझ्नु पर्छ, मेरो मूल्य पनि कम छ। रत्न हौं नि। बाबाले त सम्झाउनुहुन्छ, बच्चाहरू सदा पवित्र मूल्यवान हीरा बन्नु पर्छ। पुरुषार्थ गराउनको लागि बाबा भिन्न-भिन्न प्रकारले सम्झाउनुहुन्छ।

(आज योगको समय बीचमा बापदादा संदलीबाट उठेर सभाको बीचमा चक्कर लगाएर एक-एक बच्चासँग नयन मुलाकात गरिरहनु भएको थियो) बाबा आज किन उठ्नुभयो? हेर्नको लागि। कुन कुन सेवाधारी बच्चा छन्?

किनकि कहीं कोही, कहीं कोही बसिरहन्छन्। त्यसैले बाबाले उठेर एक-एकलाई हेर्नुभयो, यसमा कुन गुण छ? यसको कति प्रेम छ? सबै बच्चाहरू सम्मुख बसेका छन्, त्यसैले सबै धेरै प्रिय लाग्छ। तर यो त अवश्य हो, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार नै प्यारा लाग्छन्। बाबालाई त थाहा छ, क-कसमा के के खराबी छ? किनकि जुन तनमा बाबा प्रवेश गर्नु भएको छ, उनले पनि आफ्नो जाँच गर्छन्। यी दुवै बाबा एकसाथ हुनुहुन्छ नि। त्यसैले जति-जति जसले अरूलाई सुख दिन्छ, कसैलाई दुःख दिदैन, ऊ छिपेर रहन सक्दैन। गुलाब, मौती कहिल्यै छिपेर रहन सक्दैन। बाबा सबै कुरा सम्झाएर फेरि बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ, म एकलाई याद गरौं भने तिम्रो मैला निस्किएर जान्छ। याद गर्ने समय सारा दिनमा जे-जति गरेका हुन्छौ त्यसलाई पनि हेर्नु छ। ममा के अवगुण छ, जसकारण बाबाको दिलमा त्यति चढ्न सकिदैन? दिल पर सो तख्त पर। त्यसैले बाबा उठेर बच्चाहरूलाई हेर्नुहुन्छ, मेरो तख्तमा बस्नेवाला कुन-कुन बन्छन्? जब समय नजिक आउँछ, त्यतिखेर बच्चाहरूलाई झट्ट थाहा हुन्छ, म कहाँसम्म पास हुनेछु? फेले हुनेलाई पहिले नै थाहा हुन्छ— मेरो अङ्क कम हुन्छ। तिम्री पनि सम्झन्छौ हामीलाई माकर्स त मिल्नु छ। हामी विद्यार्थी हौं, कसका? भगवान् का। जान्दछौ, उहाँले यहाँ दादाद्वारा पढाउनुहुन्छ। त्यसैले कति खुशी हुनु पर्छ। बाबाले हामीलाई कति प्यार गर्नुहुन्छ, कति मीठो हुनुहुन्छ, कुनै मेहनत पनि दिनुहुन्न। केवल भन्नुहुन्छ, यस चक्रलाई याद गर। पढाइ त्यति धेरै छैन। लक्ष्य उद्देश्य सामुन्ने खडा छ। यस्तै हामीलाई बन्नु पर्छ। दैवीगुणको लक्ष्य उद्देश्य छ। तिम्री दैवी गुण धारण गरेर यी जस्तै पवित्र बनेपछि मालामा उनिनेछौ। बेहदका बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। खुशी हुन्छ नि। बाबाले अवश्य आफूसमान पवित्र ज्ञानवान् बनाउनुहुन्छ। यसमा पवित्रता, सुख, शान्ति सबै आउँछ। अहिले कोही पनि परिपूर्ण बनेको छैन। अन्त्यमा बन्नु छ। त्यसको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ। बाबालाई त सबैले प्यार गर्छन्। ‘बाबा’ भन्दा त दिलै खुशी हुन्छ। बाबाबाट वर्सा कति भारी मिल्छ। बाबा सिवाय अरू कहीं पनि दिल जाँदैन। बाबाको यादले नै धेरै सताउनु पर्छ। बाबा, बाबा, बाबा, धेरै प्यारले बाबालाई याद गर्नु पर्छ। राजाको बच्चा छ भने उसलाई राजाईको नशा हुन्छ नि। अहिले राजाहरूको मान रहेको छैन। जब ब्रिटिस सरकार थियो तब त उनीहरूको धेरै मान थियो। वायस राय बाहेक अरू सबैले उनीहरूलाई सलाम गर्थे। बाँकी सबैले नमन गर्थे राजाहरूलाई। अहिले उनीहरूको गति के भएको छ। यो पनि तिम्रीलाई थाहा छ— यिनीहरू कसैले पनि आएर राजाई पद लिने छैनन्।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ, म गरिब निवाज हुँ। गरिबले झट्ट बाबालाई जान्दछन्। सम्झन्छन् यो सबै उहाँको हो। उहाँको श्रीमन्तमा नै म सबै कुरा गर्नेछु। उनीहरूलाई त आफ्नो धनको नशा रहन्छ त्यसैले यसो गर्न सक्दैनन् त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ म गरिब निवाज हुँ। बाँकी हो, ठूलालाई उठाइन्छ किनकि ठूलाको कारण फेरि गरिब पनि झट्ट आउँछन्। देख्छन्, यति ठूला-ठूला व्यक्तिहरू पनि यहाँ आउँछन्, त्यसैले उनीहरू पनि आउँछन्। तर गरिब बिचरा धेरै डराउँछन्। एक दिन उनीहरू पनि तिम्रो पासमा आउँछन्। त्यो दिन पनि आउँछ। फेरि उनीहरूलाई जब तिम्री सम्झाउनेछौ तब धेरै खुशी हुन्छन्। एकदम छक्क पर्ने छन्। उनीहरूको लागि पनि तिम्री खास समय निकाल्छौ। बच्चाहरूको दिलमा आउँछ, हामीलाई त सबैको उद्धार गर्नु छ। उनीहरू पनि पढेर धेरै अफिसर आदि बन्छन् नि। तिम्री ईश्वरीय अभियानमा (मिसन) छौ। तिम्रीहरूले सबैको उद्धार गर्नु छ। गायन पनि छ नि, सबरीको बयर खाए। विवेकले पनि भन्छ, दान सदैव गरिबलाई गर्नु छ, धनवानलाई होइन। तिम्रीलाई अगाडि गएर यो सबै गर्नु छ। यसमा योगको बल चाहिन्छ, जसद्वारा उनीहरू आकर्षणमा आऊन्। योगबल कम छ किनकि देह-अभिमान छ। हरेकले आफ्नो दिलसँग सोधोस्, मलाई कहाँसम्म बाबाको याद छ? कहीं म फँस्न त फँस्दिन? यस्तो अवस्था चाहिन्छ, जसद्वारा कसैलाई देख्दा पनि चञ्चलता नहोस्। बाबाको आदेश छ देह-अभिमानि नबन। सबैलाई आफ्ना भाइ सम्झ। आत्माले जान्दछ हामी भाइ-भाइ हौं। देहको सबै धर्म छोड्नु छ। अन्त्यमा यदि केहीको पनि याद आयो भने दण्ड पर्ने छ। यस्तो आफ्नो अवस्था मजबुत बनाउनु छ र सेवा पनि गर्नु छ। भित्र सम्झनु छ, यस्तो अवस्था जब बनाउँछु तब यो पद मिल्न सक्छ। बाबा त राम्ररी सम्झाउनुहुन्छ, धेरै सेवा रहेको छ। तिम्रीहरूमा पनि बल आउँछ तब उनीहरूलाई आकर्षण हुन्छ। अनेक जन्मको खिया लागेको छ, यो विचार तिम्री ब्राह्मणहरूलाई राख्नु छ। सबै आत्माहरूलाई पावन बनाउनु छ। मनुष्यले त जान्दैनन्, यो तिम्रीहरूले जान्दछौ— त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। बाबा सबै कुरा सम्झाइरहनु हुन्छ, आफ्नो जाँच गर्नु छ। जसरी बाबा बेहदमा खडा हुनुहुन्छ, त्यसरी नै बच्चाहरूले बेहदको विचार गर्नु छ। आत्माहरूप्रति बाबाको कति प्रेम छ। यति दिन प्रेम किन थिएन? किनकि खराब भएका थियौ। पतित आत्माहरूलाई के प्रेम गर्ने। अहिले त बाबा सबैलाई पतितबाट पावन बनाउन आउनु भएको छ। त्यसैले प्यारो अवश्य बन्नु छ। बाबा हुनुहुन्छ नै प्यारो, बच्चाहरूलाई धेरै आकर्षण गर्नुहुन्छ। दिन-प्रतिदिन जति पवित्र बन्दै

जान्छौं तिमीहरूलाई धेरै आकर्षण हुन्छ। बाबामा धेरै आकर्षण हुन्छ। यति खिच्नुहुन्छ जसकारण तिमी रोकिनै सक्दैनौ। तिमी अवस्था नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार यस्तो भएर आउँछ। यहाँ बाबालाई हेरिरह्यौ भने सम्झनेछौ— बस अब गएर बाबासँग मिलौं। यस्ता बाबाबाट फेरि कहिल्यै बिछोडिने छैनौं। बाबालाई फेरि आकर्षण हुन्छ बच्चाहरूको। यस बच्चाको त कमाल छ। धेरै राम्रो सेवा गर्छ। हो, केही कमजोरी पनि छ फेरि पनि अवस्था अनुसार समयमा धेरै राम्रो सेवा गर्छ। कसैलाई दुःख दिने जस्तो आसामी देखिँदैन। बिरामी आदि हुन्छ त्यो त हो कर्मभोग। स्वयं पनि सम्झन्छन् जबसम्म यहाँ छौं, केही न केही भइरहन्छ। हुन त यो रथ हो फेरि पनि कर्मभोग त अन्त्यसम्म भोग्नु नै छ। यस्तो होइन, म यिनलाई आशीर्वाद गर्छु। यिनलाई पनि आफ्नो पुरुषार्थ गर्नु छ। हो, रथ दिएका छन्, त्यसको लागि केही इनाम दिनुहुन्छ। धेरै बाँधेलीहरू कसरी-कसरी आउँछन्। कसरी युक्तिले छुटेर आउँछन्, उनीहरूको जति प्रेम रहन्छ त्यति अरु कसैको रहँदैन। धेरैको प्यार बिलकुल छैन। ती बाँधेलीहरूको प्रेमसँग त कसैको पनि तुलना गर्न सकिँदैन। बाँधेलीहरूको योगलाई पनि कुनै कम नसम्झ्नु। धेरै यादमा रुन्छन्। बाबा, ओ बाबा, कहिले हामी हजुरसँग मिल्ने? बाबा, विश्वको मालिक बनाउनेवाला बाबा, हजुरसँग हामी कसरी मिल्ने? यस्ता-यस्ता बाँधेलीहरू छन् जसले प्रेमको आँसु बगाइरहन्छन्। त्यो उनीहरूको दुःखको आँसु होइन, त्यो आँसु प्यारको मोती बन्छ। त्यसैले ती बाँधेलीहरूको योग कहाँ कम छ र? यादमा धेरै तड्पिन्छन्। ओ बाबा, म तपाईंसँग कहिले मिल्ने? सबै दुःख मेटाउनेवाला बाबा! बाबा भन्नुहुन्छ— जति समय तिमीहरू यादमा रहन्छौ, सेवा पनि गर्नेछौ भने बन्धनमा रहे पनि, स्वयं सेवा गर्न नसके पनि तिमीहरूलाई यादको धेरै बल मिल्छ। यादमा नै सबै कुरा समाहित भएको छ, तड्पिइरहन्छन्। बाबा कहिले मौका मिल्छ जसकारण हामी हजुरसँग मिल्नेछौं? कति यादमा रहन्छन्। पछि गएर दिन-प्रतिदिन तिमीहरूलाई जोडसँग खिचाव भइरहन्छ। स्नान गर्दा, कार्य गर्दा यादमा नै रहनेछौ। बाबा, कहिले त्यो दिन आउँछ जब यो बन्धन समाप्त हुन्छ? बिचरीहरू सोधिरहन्छन्, बाबा, यसले मलाई धेरै हैरान गर्छ, के गर्ने? बच्चाहरूलाई पिट्न सक्छु? पाप त नैहोला? बाबा भन्नुहुन्छ— आजकलका बच्चाहरू त यस्ता छन् जसको कुरै नसोध! कसैलाई पतिबाट दुःख भयो भने सोच्दछन्— कहिले यो बन्धन छुट्ला र बाबासँग मिल्ने। बाबा, धेरै कडा बन्धन छ, के गर्ने? पतिको बन्धन कहिले छुट्ला? बाबा-बाबा भनिरहन्छन्। उनीहरूको आकर्षण त हुन्छ नि। अबलाहरूले धेरै सहन गर्छन्। बाबा बच्चाहरूलाई धैर्य दिनुहुन्छ, प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरूले बाबालाई याद गर्दै रह्यौ भने यी सबै बन्धन समाप्त भएर जान्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) आफ्नो जाँच गर्नु छ— म भित्र कुनै अवगुण त छैन? कहाँसम्म मेरो याद बाबासम्म पुग्छ? मेरो स्वभाव दैवी स्वभाव छ? वृत्ति अरुतर्फ त भट्किँदैन?

२) यस्तो प्यारो बन्नु छ जसद्वारा बाबालाई खिचाव भइरहोस्। सबैलाई सुख दिनु छ। प्यारसँग बाबालाई याद गर्नु छ।

वरदानः— व्यर्थ संकल्परूपी पिलरलाई आधार बनाउनुको सट्टा सर्व सम्बन्धको अनुभवलाई बढाउने सच्चा स्नेही भव
मायाले कमजोर संकल्पलाई मजबूत बनाउन धेरै रोयल पिलरहरू लगाउँछ, पटक-पटक यही संकल्प दिन्छ— यस्तो त भइहाल्छ, ठूला-बडाले पनि यस्तो गर्छन्, अहिले सम्पूर्ण त भइसकेको छैन, अवश्य कुनै न कुनै कमजोरी त रहन्छ नै...। यो व्यर्थ संकल्परूपी पिलरले कमजोरीलाई अझै बलियो बनाउँछ। अब यस्तो पिलरको आधार लिनुको सट्टा सर्व सम्बन्धको अनुभवलाई बढाऊ। साकार रूपमा साथको अनुभव गर्दै सच्चा स्नेही बन।

स्लोगनः— सन्तुष्टता सबैभन्दा ठूलो गुण हो। जो सदा सन्तुष्ट रहन्छ ऊ नै प्रभुप्रिय, लोकप्रिय र स्वयंप्रिय बन्छ।